

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **P.P.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 24 marca 2026 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 12 czerwca 2025 r., sygn. akt VII Ka 337/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 4 marca 2025 r., sygn. akt IV K 125/25,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie w postępowaniu odwoławczym.

Jarosław Matras

Tomasz Artymiuk

Barbara Skoczowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 marca 2025 r., sygn. akt IV K 125/25, Sąd Rejonowy w Częstochowie uznał P. P. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku), z zaliczeniem na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 2 wyroku).

Nadto sąd *meriti* rozstrzygnął o dowodach rzeczowych (pkt 3 wyroku), świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej (pkt 4 wyroku) oraz o kosztach (pkt 5 wyroku).

Orzeczenie Sądu pierwszej instancji zaskarżone zostało przez prokuratora (na niekorzyść oskarżonego) oraz przez obrońcę P.P.

Prokurator, podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego P.P. za winnego tego, że w dniu 17 listopada 2024 roku w C. przy ul. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej masie 1799,61 grama netto, którą przechowywał w 10 pojemnikach zbiorczych, a nadto posiadał wagę elektroniczną oraz woreczki strunowe, czym czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznych substancji psychotropowych tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 w zb. z art. 57 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie mu za to kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych, orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 zł, zaliczenie na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oraz częściowe obciążenie kosztami procesu”.

Z kolei w apelacji obrońcy zarzucono obrazę: przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. (pkt I ppkt 1 apelacji), art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. (pkt I ppkt 2 apelacji), art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. (pkt I ppkt 3 apelacji) i art. 624 § 1 k.p.k. (pkt I ppkt 4 apelacji), prawa materialnego – art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt II apelacji) oraz rażącą niewspółmierność kary (pkt III apelacji).

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł alternatywnie o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i:
 1. uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt. 1 sentencji zaskarżonego wyroku,
 2. uchylenie pkt. 4 zaskarżonego wyroku;
 3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie;
 4. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego łagodniejszego wymiaru kary przy zastosowaniu art. 37b k.k.;
 5. zmianę zaskarżonego wyroku co do pkt. 5 i zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania;
 6. nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 12 czerwca 2025 r., sygn. akt VII Ka 337/25, zaskarżony wyrok sądu *a quo* utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego. W kasacji zarzucił:

1. „wystąpienie w przedmiotowej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 k.p.k. poprzez zasiadanie w składzie sądu odwoławczego sędziego powołanego na to stanowisko na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co powodowało, że naruszone zostały prawa oskarżonego do rozpoznania jego sprawy przez bezstronny i niezawisły sąd w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a w konsekwencji rozpoznanie sprawy przez nienależycie obsadzony sąd”;

2. „rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego w postaci obrazu art. 433 § 2 k.p.k. wobec nierozważenia wniosku apelacji o wymierzenie P.P. w ramach kary mieszanej określonej w art. 37b k.k. kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności, podczas gdy przepis pozwala na wymierzenie w ramach kary mieszanej kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności w przypadku występku, których górna granica ustawowego zagrożenia ustawowego wynosi przynajmniej 10 lat, a zatem również występkę z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”;
3. „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 624 § 1 k.p.k. i przyjęciem, że zasadne było obciążenie oskarżonego P.P. kosztami prowadzonego postępowania w kwocie 13.500,00 złotych, podczas, gdy zarzut apelacyjny wskazywał na istotne okoliczności związane z osobą oskarżonego, które powodowały, że mimo obciążenia go takimi kosztami nie będzie on w stanie wywiązać się z obowiązku ich uregulowania bowiem nie posiada dochodów i majątku, został skazany na wieloletnią bezwzględną karę pozbawienia wolności, a powstałe koszty były związane z koniecznością przeprowadzenia dowodów niezbędnych w niniejszej sprawie, w szczególności opinii biegłych, które byłby konieczne do przeprowadzenia niezależnie od przyjętej przez oskarżonego linii obrony, natomiast orzeczenie wobec oskarżonego długoletniej kary pozbawienia wolności oraz brak po jego stronie jakiegokolwiek majątku powoduje, że realizacja przez oskarżonego obowiązku uiszczenia tych kosztów staje się obowiązkiem wyłącznie iluzorycznym”.

Przy tak sformułowanych zarzutach autor kasacji wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Częstochowa – Południe w Częstochowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego P.P. należało uwzględnić na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k. jako oczywiście zasadną.

Tego rodzaju rozstrzygnięcie było wynikiem podzielenia przez sąd kasacyjny trafnego zarzutu wystąpienia na etapie postępowania odwoławczego bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Powyższe skutkowało również ograniczeniem rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia do tego uchybienia, ponieważ – z uwagi na konieczność powtórzenia przez Sąd Okręgowy w Częstochowie całego postępowania odwoławczego – rozpoznanie pozostałych zarzutów byłoby przedwczesne (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 436 k.p.k.).

Ujawnione uchybienie mające postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. związane było z rozpoznaniem apelacji obrońcy skazanego P.P., na co zasadnie wskazano w kasacji, przez Sąd drugiej instancji, w którego składzie brała udział osoba – sędzia X. Y. – powołana na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 – dalej powoływanej jako ustawa o KRS z 2017 r.).

Sąd Najwyższy jest związany uchwałą połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), w której w pkt. 2 stwierdzono, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa

ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 7 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (...), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC – skróty SN)”.

Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale, mającej moc zasady prawnej, jest nadal – w myśl art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj.: Dz. U. z 2024 r., poz. 622 – dalej u.SN) – obowiązująca. Sąd Najwyższy konsekwentnie staje także na trafnym stanowisku, że nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (tak: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21 [OSNK 2021, z. 10, poz. 41]; z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21 i z dnia 12 grudnia 2023 r., II KK 74/22, a także uchwały składów siedmiu sędziów Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22 [OSNPiUS 2022, nr 10, poz. 95] oraz z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 [OSNK 2022, z. 6, poz. 22]).

Podobnie, co do braku skutku prawnego tak jak wskazany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego, ocenić należy te – zapadłe po podjęciu uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r. – orzeczenia Sądu Najwyższego, w którego składach zasiadali sędziowie powołani w oparciu o przepisy ustawy o KRS z 2017 r., jako dotknięte wadą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo z art. 379 pkt 4 k.p.c., a także inne orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, czy też wreszcie dokonywane sukcesywnie zmiany u.SN, mające na celu wyłącznie zablokowanie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) w zakresie dokonanych przez te organy międzynarodowe interpretacji wiążących Polskę norm traktatowych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2023 r., III KZ 36/23). Przeprowadzoną przez Sąd Najwyższy, we wskazanych na wstępie judykatach, wykładnię przepisów Kodeksu

postępowania karnego oraz ustawy o Sądzie Najwyższym, ten skład Sądu Najwyższego w całej rozciągłości podziela i do niej się w tym miejscu odwołuje.

Pogląd, że Krajowa Rada Sądownictwa, ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z 2017 r., nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1, znalazł swoje odzwierciedlenie także w szeregu rozstrzygnięć organów międzynarodowych, na gruncie regulacji EKPC, w tym w wyrokach ETPCz: z dnia 22 lipca 2021 r., *Reczkowicz przeciwko Polsce* (skarga nr 43447/19), z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce* (skargi nr 49868/19 i 57511/19), z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce* (skarga nr 1469/20), z dnia 15 marca 2022 r. (Wielka Izba), *Grzęda przeciwko Polsce* (skarga 43572/18), z dnia 23 listopada 2023 r., *Wałęsa przeciwko Polsce* (skarga nr 50849/21).

Wykładnia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. dokonana w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego została następnie potwierdzona w powołanej już wyżej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. W uchwale tej odwołując się do trzypunktowego testu wypracowanego m.in. w wyroku Wielkiej Izby ETPCz z dnia 1 grudnia 2020 r., w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii* (skarga nr 26374), zasadnie wywiedziono, że dostrzegając uwarunkowania ustrojowe w postaci roli w procesie nominacji sędziowskich wadliwie powołanej i obsadzonej KRS, w istocie, *a priori*, odpowiedzieć można, że dwa pierwsze kryteria takiego testu zawsze wypadają będą dla nominata negatywnie. Doszło bowiem do naruszenia prawa krajowego – Konstytucji RP – poprzez złożenie wniosku o powołanie sędziego przez organ ukształtowany odmiennie niż wynika to z jej art. 187 i który poprzez „zbliżenie” do władz politycznych nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów” (art. 186 ust.1). „Naruszenie prawa krajowego” tej rangi zawsze musi być oceniane jako „dostatecznie poważne”.

Tylko zatem sięgnięcie po trzeci punkt przedstawionego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronnicy, w sytuacji, gdy obalone zostało domniemanie jego

bezstronności, które było regułą przed 2018 r. (obecnie zatem konieczny jest dowód pozytywny bezstronności, gdy uprzednio trzeba było wykazać sytuację przeciwną – brak bezstronności).

Takie testy w odniesieniu do sądów z udziałem sędziego X. Y., powołanego na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2020 r., nr 1130.[...].2020, w uwzględnieniu wniosku zawartego w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2019 r., Nr [...], były już przez Sąd Najwyższy przeprowadzane kilkakrotnie i każdorazowo wypadały negatywnie. Wyrokami: z dnia 13 lutego 2023 r., IV KK 348/24, z dnia 11 czerwca 2025 r., IV KS 13/25, z dnia 22 października 2025 r., IV KK 172/25, z dnia 28 października 2025 r., IV KK 54/25, z dnia 10 grudnia 2025 r., IV KK 405/25 i z dnia 25 lutego 2025 r., IV KS 38/25, Sąd Najwyższy uchylił – na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – zaskarżone kasacjami lub skargami wyroki Sądu Okręgowego w Częstochowie stwierdzając każdorazowo nienależytą obsadę tego Sądu z uwagi na udział w jego składach sędziego X. Y.

Sąd Najwyższy w tym składzie w całej rozciągłości akceptuje ustalenia poczynione w uzasadnieniach wskazanych wyżej wyroków, które doprowadziły orzekające wówczas składy sądu kasacyjnego albo skargowego do stwierdzenia, że sąd z udziałem sędziego X. Y. nie był sądem należycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ponieważ był pozbawiony instytucjonalnej niezależności oraz bezstronności, a nie znajdując powodów do powielania tych ustaleń i prowadzącej do nich argumentacji na ustalenia te oraz argumenty w tym miejscu się powołuje traktując je jak własne.

Jedynie sygnalizacyjnie przypomnieć należy, odwołując się zwłaszcza do uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2023 r., IV KK 348/24, w którym przeprowadzono analizę akt osobowych tego sędziego oraz akt postępowania przez Krajową Radę Sądownictwa i uwzględniono ogólnodostępne informacje, okoliczności związane z przebiegiem kariery zawodowej X. Y., a w szczególności to, że:

- w 2018 r. sędzia X. Y. jako sędzia Sądu Rejonowego w M. (od 2010 r. do 2018 r. Prezes tego Sądu, a od 1 marca 2017 r. również Przewodniczący II Wydziału Karnego) poparł kandydaturę sędziego L.M. na członka nowo powołanej Krajowej Rady Sądownictwa;
- Rada ta w dniu [...] 2019 r. podjęła uchwałę w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie (uchwała nr [...]);
- postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2020 r. (M.P. z 2020 r., poz. [...]) powołano X. Y. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie.
- dniu 27 marca 2023 r. sędzia K. G. został powołany na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na stanowisko Komisarza Wyborczego w Okręgu [...].
- Minister Sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 26 marca 2019 r. powołał wskazanego sędziego jako swojego przedstawiciela w Komisji Egzaminacyjnej do spraw aplikacji adwokackiej (Dz. Urz. Min. Spr. z 2019 r., poz. [...]), a następnie po raz kolejny do takiej Komisji zarządzeniem z 12 marca 2021 r. (Dz. Urz. Min. Spr. z 2021 r., poz. [...]).

W świetle powyższych i to bezspornych ustaleń nie można odmówić słuszności twierdzeniu Sądu Najwyższego, który z kolei w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 lutego 2026 r., IV KS 38/28, zauważył, że *„Wskazane okoliczności postrzegane wspólnie prowadzą do wniosku o braku spełnienia przez Sąd Okręgowy w Częstochowie orzekający z udziałem ww. sędziego standardów instytucjonalnej niezależności i bezstronności. Sąd Najwyższy nie ocenia w procedurze testowej subiektywnej bezstronności sędziego w danej sprawie, ale właśnie niezależność instytucjonalną, czyli to, czy wobec istotnego powiązania sędziego z przedstawicielami ówczesnej władzy wykonawczej, przeprowadzającej „reformy” demolujące niezawisłość sędziowską, Sąd z jego udziałem może być postrzegany jako niezawisły i niezależny. W stosunku do Sądu Okręgowego w Częstochowie orzekającego z udziałem sędziego X. Y. istnieją opisane wyżej okoliczności, podważające ten rodzaj niezależności i bezstronności”*.

Sąd Najwyższy podziela też stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 13 sierpnia 2025 r., IV KK 134/25, zaaprobowane również w wyroku z dnia 19 listopada 2025 r.,

II KK 197/25, że pomimo wydania zaskarżonego wyroku po zmianie władzy wykonawczej ryzyko zachowań, których czynnym uczestnikiem był sędzia X. Y. nie ustało, a z ostrożności należy założyć, iż w dającej się przewidzieć przyszłości nie zniknie. Słusznie w uzasadnieniu tego ostatniego orzeczenia podkreślono, że *„z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości, sprawowanego przez sądy jako jednego z trzech organów władzy w państwie, koniecznym jest i wymaganym nieprzerwane stanie na straży przestrzegania sędziowskiej bezstronności i niezależności. Obowiązek ten jest tym ważniejszy do realizacji, że smutną spuścizną lat walki władzy wykonawczej z niezależnymi od nich sądami jest obniżający się etos sędziego. Tymczasem niewzruszonym obowiązkiem sędziego jest być niezależnym, zaś każdy dowód braku tej niezależności, podległości wobec władzy politycznej, sprzyjania podporządkowania sądów interesom innych podmiotów, musi być szczególnie wnikliwie badany i oceniany. Co jednak nie mniej ważne, z punktu widzenia jednostki, która w sądzie realizuje swoje konstytucyjne prawo do rozpoznania sprawy przed sądem niezależnym, bezstronnym i niezawisłym (art. 45 ust. 1 Konstytucji) nakaz zapewnienia tego standardu nie traci nigdy na aktualności. Każdy uczestnik postępowania i każdy zewnętrzny obiektywny obserwator winien mieć pewność oraz przekonanie, że sprawa rozpoznana będzie niezależnie od oczekiwań polityków, woli przedstawicieli organów władzy wykonawczej, ustawodawczej, a nawet także sądowniczej. Dodać należy przy tym, że utrata niezależności przez sędziego, ujawnienie podległości wobec władzy wykonawczej w zamian za awanse zawodowe, nominacje, stanowiska, czy wykazana współpraca przy dekonstrukcji niezawisłości sądownictwa nie mają w istocie charakteru jednorazowego, lecz podważają w ujęciu szerszym zaufanie do konkretnego sędziego w wykonywaniu przez niego funkcji arbitra, jako podmiotu bezstronnego i niezależnego”*.

Podsumowując, stwierdzenie przez Sąd Najwyższy trafnie podniesionego w kasacji uchybienia mającego postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. skutkować musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Procedując powtórnie Sąd ten rozpozna wniesione w tej sprawie apelacje w składzie nie rodzącym wątpliwości co do jego niezależności, niezawisłości i bezstronności, a więc spełniającego wymóg „sądu ustanowionego ustawą”, uwzględniając przy ponownym orzekaniu kierunek wniesionej kasacji i związany z tym pośredni zakaz *reformationis in peius* (art. 443 k.p.k.).

Jarosław Matras

Tomasz Artymiuk

Barbara Skoczowska

[WB]

[r.g.]